

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 21 februarie 2008

în Cauza SC PARMALAT SPA și SC PARMALAT ROMANIA SA împotriva României

(Cererea nr. 37442/03)

Strasbourg

Devenită definitivă la 21.05.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza SC Parmalat Spa și SC Parmalat Romania SA împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Boštjan M. Zupančič, președinte,

Corneliu Bîrsan,

Elisabet Fura-Sandström,
Alvina Gyulumyan,
David Thór Björgvinsson,
Ineta Ziemele,
Isabelle Berro-Lefèvre, judecători,
și Santiago Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 31 ianuarie 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 37442/03, introdusă împotriva României, prin care două societăți comerciale cu sediile sociale la Collecchio (Italia) și la Tunari (România), SC Parmalat Spa și respectiv SC Parmalat Romania SA (*reclamantele*), au sesizat Curtea la data de 3 octombrie 2003 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantele au fost reprezentate de R. R. Popescu, avocat la București. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de domnul R. H. Radu, agent guvernamental de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 9 mai 2006 Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

4. Guvernul italian, căruia Curtea i-a transmis o copie a cererii în temeiul art. 44 alin. 1 a) din regulament, nu a dorit să-și prezinte punctul de vedere asupra cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

5. În 1993 prima reclamantă a înregistrat marca Santal, care desemna băuturi fără alcool pe bază de fructe sau legume, la Organizația mondială a proprietății intelectuale (OMPI), astfel încât această marcă a fost protejată în mai multe țări, printre care în special România începând din 23 aprilie 1996. Printr-un contract de licență de marcă încheiat în mai 1996, prima reclamantă a acordat celei de-a doua reclamante, al cărei acționar majoritar era, dreptul exclusiv de a folosi respectiva marcă în România.

6. În lunile decembrie 1996 și ianuarie 1997 reclamantele au inițiat o campanie intensă de promovare a mărcii Santal în România, în special printr-un clip publicitar caracterizat prin sloganul « Santé - Santal ».

7. În februarie 1997 societățile comerciale R.D., E.D., T.E.I. și T.T., aparținând grupului E.D., au depus la Oficiul de Stat pentru invenții și mărci o cerere de înregistrare a mărcii Santé, care ar fi desemnat, între altele, o băutură fără alcool pe bază de fructe sau legume. Încă din 1997 și chiar dinainte de a obține în noiembrie 1999 acordul autorităților competente pentru înregistrarea mărcii Santé, societățile menționate anterior au început să producă și să comercializeze în România sucuri de fructe sub marca Santé.

A. Acțiune în concurență neloială

8. La 18 decembrie 1998 prima reclamantă a sesizat Tribunalul București cu o acțiune în concurență neloială împotriva celor patru societăți menționate anterior datorită producerii și comercializării produselor Santé. A doua reclamantă a depus o cerere de intervenție voluntară în proces, cerând ca cele patru societăți ale grupului E.D. să fie condamnate la plata evidentă a daunelor-interese precum și a costurilor și cheltuielilor de folosire a mărcii Santé.

9. După trimiterea cauzei datorită suspiciunii legitime la Tribunalul Braşov, printr-o decizie din 16 iulie 2001, această instanţă a admis în parte acţiunea primei reclamante. În temeiul art. 35 din Legea nr. 84/1998 privind mărcile, instanţa a considerat că, producând şi comercializând sucuri de fructe Santé, cele patru societăţi ale grupului E.D. au încălcat dreptul de folosinţă exclusivă a primei reclamante asupra mărcii Santal şi au comis acţiuni de concurenţă neloială, ținând cont de asemănările la nivel vizual, grafic şi chiar fonetic dintre acest produs şi sucul Santal. Considerând că prima reclamantă a suferit un prejudiciu moral cert datorită confuziei create între cele două produse şi consecinţelor asupra imaginii şi prestigiului mărcii Santal, i-a acordat 500.000 dolari americani (« USD ») cu acest titlu. Tribunalul a condamnat de asemenea cele patru societăţi menţionate anterior să înceteze producerea, promovarea şi comercializarea produselor marca Santé şi să publice în mass media dispoziţia deciziei, sub sancţiunea constrângerii de a plăti 10.000 USD pe zi de întârziere, precum şi să plătească primei reclamante costurile şi cheltuielile. Considerând că cea de-a doua societate nu a dovedit că micşorarea producţiei sale se datora în principal acţiunilor de concurenţă neloială respective, tribunal a respins intervenţia sa voluntară ce neîntemeiată.

10. Printr-o decizie din 5 decembrie 2001, pronunţată în ultimă instanţă, Curtea de Apel Braşov a respins ca neîntemeiate recursurile formulate de cea de-a doua reclamantă şi respectiv de cele patru societăţi ale grupului E.D., cu excepţia căii de atac privind suma costurilor şi cheltuielilor acordate primei reclamante, sumă ce a fost micşorată.

B. Proceduri referitoare la executarea deciziei din 5 decembrie 2001 a Curţii de Apel Braşov

11. La 8 februarie 2002 Judecătoria București a dispus, la cererea primei reclamante, o poprire-atribuire asupra sumelor de bani deținute de cele patru societăți debitoare în conturi deschise la mai multe bănci. Începând din februarie 2002 executarea deciziei din 5 decembrie 2001 a fost suspendată de instanțele interne în urma cererilor de suspendare provizorie a executării, examinate fără procedură în contradictoriu în primă instanță, în așteptarea rezultatului procesului de contestare la executare și de revizuire a deciziei citată anterior intentată de societățile debitoare. Măsurile de suspendare provizorie au fost menținute până la încheierile din 18 iulie, 24 octombrie și 15 noiembrie 2002 pronunțate de Curțile de Apel București, Timișoara și respectiv Brașov, care au admis recursurile formulate de prima reclamantă.

12. După ce Judecătoria sectorului 3 București, competentă în materie de executare a deciziei din 5 decembrie 2001, a respins în august 2002 o cerere similară, una din cele patru societăți debitoare, societate T.E.I., a sesizat Judecătoria sectorului 1 București cu o cerere de hotărâre provizorie privind ridicarea popririi-atribuire asupra conturilor pe care le deținea la banca A. până la soluționarea contestărilor la executare și a revizuirii menționate anterior aflate încă în curs. Printr-o încheiere din 11 septembrie 2002, instanța respectivă a admis cererea susmenționată pe motiv că societatea T.E.I. era solubilă și menținerea popririi putea să-i afecteze cifra mare de afaceri. În opinia primei reclamante, care nu a fost parte în acest proces ridicarea popririi-atribuire a permis acestei societăți, principala debitoare, să retragă cea mai mare parte din sumele reținute în procesul de executare a deciziei din 5 decembrie 2001. Contestația introdusă de reclamante împotriva deciziei din 11 septembrie 2002 a fost respinsă ca inadmisibilă prin decizia definitivă din 15 aprilie 2003 a Tribunalului București. Instanța a făcut referire la

posibilitatea primei reclamante de a-și apăra interesele printr-o acțiune de drept comun, refuzând totuși să indice care era această cale pe motiv că era prevăzută de lege.

C. Recurs în anulare promovat de procurorul general

13. La o dată ce nu a fost precizată, în temeiul art. 330 (2) din codul de procedură civilă, procurorul general al României a promovat în fața Curții Supreme de Justiție un recurs în anulare împotriva deciziei din 16 iulie 2001 a Tribunalului Brașov și împotriva deciziei din 5 decembrie 2001 a Curții de apel Brașov.

14. După ce la termenul din 15 ianuarie 2003 a decis să amâne executarea deciziei din 5 decembrie 2001 citată anterior, cei trei judecători ai completului de judecată au declarat că se abțin de la examinarea recursului în anulare, pe motiv că în decembrie 2001 au judecat o cauză similară, și au trimis dosarul la un alt complet de judecată. Printr-o încheiere din 25 martie 2003, pronunțată în Camera de Consiliu, noul complet de judecată a admis cererile de abținere, menținând decizia de amânare a executării deciziei în cauză.

15. La termenul din 11 aprilie 2003, recursul formulat de reclamante împotriva încheierii citate anterior a fost respins ca inadmisibil de noul complet de judecată în baza practicii Curții Supreme, fără trimitere la completul format din nouă judecători ai acestei instanțe.

16. În urma recursului în anulare formulat de procurorul general, prin decizia din 11 aprilie 2003 Curtea Supremă de Justiție a casat decizia din 16 iulie 2001 și decizia din 5 decembrie 2001 a Curții de Apel Brașov care a confirmat această hotărâre judecătorească și, pe fond, a respins acțiunea în concurență neloială. Ea a considerat că producerea și comercializarea sucurilor Santé nu putea reprezenta acțiuni de concurență neloială din moment ce această marcă a fost înregistrată legal la autoritățile competente,

cu efect retroactiv în februarie 1997. Datorită principiului egalității mărcilor înregistrate, ea a considerat că o acțiune în concurență neloială sau în contrafacere nu putea fi introdusă decât în cazul în care acțiunea în anulare a mărcii Santé aflată în curs ar fi admisă. Considerând de altfel că nu există similitudini care ar putea conduce la riscul confuziei în mintea consumatorilor între produsele în litigiu și că sloganul publicitar nu putea fi asimilat mărcii protejate, Curtea Supremă a considerat că decizia din decembrie 2001 a fost pronunțată în urma unei încălcări esențiale a legii conducând la o apreciere greșită a fondului cauzei.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

17. Dispozițiile legale pertinente, în vigoare la vremea faptelor, sunt descrise în *Hotărârea SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României* (nr. 22687/03, paragraful 22, 1 decembrie 2005).

ÎN DREPT

I. Asupra pretinselor încălcări ale [art. 6 alin. 1](#) din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1

18. Reclamantele se plâng de o atingere adusă principiului securității raporturilor juridice și dreptului lor la respectare bunurilor lor datorită anulării deciziei definitive din 15 decembrie 2001 a Curții de apel Brașov de către Curtea Supremă de Justiție în urma recursului în anulare formulat de procurorul general. Ele invocă articolele 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1, care prevăd următoarele:

Articolul 6 alin.1

« Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

« Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor. »

A. Asupra admisibilității

19. Guvernul susține lipsa calității de victimă a celei de-a doua reclamante, considerând că aceasta nu se poate pretinde victimă datorită anulării deciziei din 5 decembrie 2001 a Curții de Apel Brașov de către Curtea Supremă de Justiție în măsura în care cererea sa de intervenție voluntară în procesul civil în cauză a fost respinsă prin decizia menționată anterior. Îndeosebi, Guvernul menționează că procedura în anulare a deciziei din 5 decembrie 2001 nu privea drepturile și obligațiile civile ale celei de-a doua reclamante, că aceasta era o persoană juridică diferită de prima reclamantă și că aceasta din urmă s-a plâns în fața Curții în nume propriu.

20. Reclamantele consideră că cea de-a doua reclamantă, în calitate de beneficiar al unei licențe exclusive de exploatare a mărcii Santal în România, avea un interes

personal și era direct afectată de protejarea efectivă a dreptului recunoscut primei reclamante de către instanțele interne.

21. În cazul în speță Curtea constată că decizia definitivă din 5 decembrie 2001 a Curții de Apel Brașov a respins toate cererile celei de-a doua reclamante și că s-a pronunțat în exclusivitate în favoarea primei reclamante. Aceasta din urmă a sesizat Curtea cu plângeri întemeiate pe anularea acestei decizii. În consecință, Curtea consideră că recursul în anulare al procurorului general, care a condus la anularea deciziei din 5 decembrie 2001, nu a privit direct decât interesele primei reclamante. În plus, niciun element din dosar nu conduce la concluzia că reclamanta a doua s-ar putea pretinde a fi victima indirectă a unei încălcări a Convenției care afectează drepturile primei reclamante (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Vatan împotriva Rusiei*, nr. 47978/99, paragrafele 49-53, 7 octombrie 2004 și *SARL Amat-G și Mébaghichvili împotriva Georgiei*, nr. 2507/03, paragraful 33, 27 septembrie 2005; *a contrario*, *G.J. împotriva Luxembourgului*, nr. 21156/93, paragraful 24, 26 octombrie 2000).

22. În aceste condiții, Curtea consideră că acest capăt de cerere, deși o privește pe cea de-a doua reclamantă, este incompatibil *ratione personae* cu dispozițiile Convenției în sensul art. 35 alin. 3 și trebuie respins în conformitate cu articolul 35 alin. 4 din Convenție.

În privința primei reclamante, Curtea constată că aceste plângeri nu sunt în mod manifest neîntemeiate în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că acestea nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate și le declară deci admisibile.

B. Asupra fondului

23. Guvernul își reiterează argumentele invocate în cauzele similare privind recursurile în anulare. El menționează mai ales că spre deosebire de cauza *SC Mașinexportimport Industrial Group SA* citată anterior, în cazul în speță procurorul general a formulat un recurs în anulare într-un proces între particulari și împotriva unei decizii definitive care încă nu fusese executată. De altfel, el consideră că prima reclamantă nu dispunea de un « bun » în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1, decât în privința creanțelor recunoscute de decizia din 16 iulie 2001 a Tribunalului Brașov cu titlu de prejudiciu moral și de costuri și cheltuieli. Celelalte dispoziții ale deciziei în cauză, implicând în special obligațiile de a face ce revin celor patru societăți debitoare, nu ar putea angaja protecția art. 1 din Protocolul nr. 1. Guvernul concluzionează lăsând la aprecierea Curții în privința încălcărilor invocate de prima reclamantă.

24. Prima reclamantă contestă argumentele Guvernului. Ea menționează că intervenția procurorului general într-un litigiu între particulari este și mai grav decât într-un proces ce implică autoritățile. De altfel, diferitele dispoziții ale dispozitivului deciziei din 16 iulie 2001 a Tribunalului Brașov ce decurge din constatarea încălcării dreptului său exclusiv asupra mărcii Santal, și anume în special acordarea unei sume pentru prejudiciul moral și interdicția impusă societăților debitoare de a produce și a comercializa o marcă similară, reprezentau împreună un interes patrimonial protejat de articolul 1 din Protocolul nr. 1.

25. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze care au ridicat probleme similare celei cazului în speță și a constatat încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție și 1 din Protocolul nr. 1, din cauza rejudecării soluției date definitiv unei controverse, inclusiv privarea reclamantului de "bunul" de care beneficia la sfârșitul procesului, în urma unui

recurs în anulare promovat de procurorul general (a se vedea, între altele, *Brumărescu împotriva României* [GC], nr. 28342/95, paragrafele 61, 77 și 80, CEDH 1999-VII, *SC Mașinexportimport Industrial Group SA împotriva României*, nr. 22687/03, paragrafele 32 și 46-47, 1 decembrie 2005 și *Piata Bazar Dorobanți SRL împotriva României*, nr. 37513/03, paragrafele 23 și 33, 4 octombrie 2007).

26. Curtea a examinat prezenta cauză și consideră că Guvernul nu a prezentat nici-o faptă sau argument convingător care ar putea conduce la o concluzie diferită. În special, amintind că a considerat recent că articolul 1 din Protocolul nr. 1 se aplică proprietății intelectuale (*Anheuser-Busch Inc împotriva Portugaliei* [GC], nr. 73049/01, paragraful 72, CEDH 2007-...), ea consideră că nu se poate face distincția în speță între diversele dispoziții ale dispozitivului deciziei definitive din 16 iulie 2001 a Tribunalului Brașov care urmau să fie executate și constituiau modalități de protecție a dreptului exclusiv de folosință al primei reclamante asupra mărcii în cauză. În sensul prezentei cauze, trebuie concluzionat că ansamblul acestor elemente constituia o valoare patrimonială protejată de articolul 1 din Protocolul nr. 1.

27. Pe baza celor de mai sus și a elementelor dosarului, Curtea concluzionează că anularea de către Curtea Supremă de Justiție a deciziei din 16 iulie 2001 și a deciziei din 5 decembrie 2001 care a confirmat-o în ultimă instanță a încălcat principiul securității raporturilor juridice, aducând atingere dreptului la un proces echitabil al primei reclamante, precum și dreptului său la respectarea bunurilor sale.

28. Prin urmare, s-au încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție.

II. Asupra altor pretinse încălcări ale art. 6 alin. 1 din Convenție

29. Invocând art. 6 alin. 1 din Convenția citată anterior, reclamantele se plâng de o atingere adusă dreptului lor de acces la instanță și de lipsa de independență și de imparțialitate a judecătorilor Curții Supreme de Justiție ținând cont de deciziile luate de aceștia din urmă în privința suspendării executării deciziei din 5 decembrie 2001 a Curții de Apel Brașov și de încălcarea mai multor dispoziții procedurale. De altfel, ele se plâng de durata procedurilor referitoare la executarea deciziei din 5 decembrie 2001, prelungită de numeroase suspendări ale executării acordate de instanțele interne societăților debitoare la sfârșitul procedurilor care au încălcat principiul contradictorialității și egalității armelor. În fine, ele invocă lipsa accesului la o instanță în procedura referitoare la ridicarea popririi-atribuire asupra conturilor deținute de principala societate debitoare T.E.I. la banca A.

Asupra admisibilității și fondului

30. În privința procedurilor referitoare la suspendarea provizorie a executării deciziei din 5 decembrie 2001 și la ridicarea popririi-atribuire, Guvernul constată mai întâi că cea de-a doua reclamantă nu a participat la ea și se sprijină apoi pe jurisprudența Curții în privința procedurilor privind măsurile preliminare și provizorii pentru a susține că articolul 6 alin. 1 nu se aplică *ratione materiae*, deoarece decizia din 5 decembrie 2001 a Curții de Apel Brașov nu a fost prejudiciată de adoptarea acestor măsuri.

31. Bazându-se pe jurisprudența Curții, reclamantele menționează că etapa executării unei decizii definitive intră în domeniul de aplicare al art. 6 alin. 1 din Convenție. În măsura în care Convenția protejează drepturile efective, Curtea ar trebui să țină cont de efectul combinat al procedurilor ulterioare suspendării provizorii a executării în cauză care au întârziat executarea deciziei definitive din 5 decembrie 2001 pe o durată

nedeterminată. De altfel, ele subliniază efectul definitiv în practică a ridicării popririi-atribuire asupra conturilor deținute de societatea T.E.I. la banca A., măsură decisă fără a-și putea apăra interesele, dată fiind lipsa oricărui interes de a continua poprirea-atribuire asupra conturilor bancare goale.

32. Curtea consideră mai întâi că concluzia la care a ajuns asupra lipsei calității de victimă a celei de-a doua reclamante este de asemenea aplicabilă plângerilor respective, care privesc procedurile referitoare la executarea deciziei din 5 decembrie 2001, decizie care a respins toate cererile celei de-a doua reclamante (a se vedea paragrafele 21-22 de mai sus).

33. De altfel, Curtea a concluzionat că s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție datorită anulării de către Curtea Supremă de Justiție a deciziei din 16 iulie 2001 și a deciziei din 5 decembrie 2001 care a confirmat această hotărâre judecătorească în ultimă instanță (a se vedea paragrafele 25-28 de mai sus). Ea nu consideră necesar să se pronunțe asupra excepției ridicate de Guvern, ținând cont de concluziile sale potrivit art. 6 alin. 1 de mai sus și datorită faptului că plângerile invocate de prima reclamantă privesc aspecte întemeiate pe art. 6 alin. 1 care se referă de asemenea la decizia din 5 decembrie 2001 menționată anterior. În aceste condiții, Curtea declară admisibilă acest capăt de cerere și consideră că nu trebuie examinate separat respectivele capete de cerere (a se vedea, *mutatis mutandis*, *SC Mașinexportimport Industrial Group SA*, citat anterior, paragraful 39 și *Popea împotriva României*, nr. 6248/03, paragraful 38, 5 octombrie 2006).

III. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

34. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Prejudiciu

35. Cu titlu de prejudiciu material suferit, prima reclamantă cere 1.860.000 dolari americani (USD), reprezentând creanța de 500.000 USD acordată prin hotărârea judecătorească definitivă din 5 decembrie 2001 și amenzile impuse de instanțele interne societăților debitoare care se ridicau la suma de 1.360.000 USD în urma nepublicării de către societățile debitoare în ziare timp de 34 de zile a dispozitivului deciziei din 16 iulie 2001 a Tribunalului Brașov. În privința prejudiciului moral pe care l-ar fi suferit, prima reclamantă cere 200.000 USD.

36. În privința prejudiciului material pretins, Guvernul susține că creanța de 500.000 USD a fost recunoscută de instanțele interne într-un proces îndreptat împotriva persoanelor juridice de drept privat. El adaugă că prima reclamantă ar fi trebuit să recurgă la procedura executării forțate și că această cerere este speculativă în măsura în care interesata nu avea siguranța că-și va putea recupera creanța de la debitorii săi. În privința sumei cerute cu titlu de amenzi sau de daune-interese cominatorii, el subliniază că sumele indicate de instanțe aveau un caracter provizoriu și că nu puteau fi executate mai înainte ca prima reclamantă să le transforme în daune-interese compensatorii într-o procedură judiciară în care ar fi trebuit să dovedească prejudiciul real și efectiv suferit datorită întârzierii executării. În privința prejudiciului moral invocat de prima reclamantă,

Guvernul consideră că o eventuală constatare a încălcării ar constitui o reparație suficientă cu acest titlu și că, în orice caz, suma cerută este excesivă.

37. Curtea amintește că o hotărâre de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația juridică conform Convenției de a pune capăt încălcării și de a-i elimina consecințele. Dacă dreptul intern nu permite să se elimine decât imparțial consecințele acestei încălcări, articolul 41 din Convenție conferă Curții puterea de a acorda o reparație părții vătămate prin actul sau omisiunea în legătură cu care s-a constatat o încălcare a Convenției. Exercitând această putere ea dispune de o anumită latitudine; adjectivul « echitabil » și partea din frază « dacă e cazul » stau mărturie în acest sens.

38. În circumstanțele speței și ținând cont de observațiile părților, Curtea consideră că plata creanței de 500.000 USD recunoscută primei reclamante prin decizia definitivă din 5 decembrie 2001 a Curții de Apel Brașov ar plasa interesata pe cât posibil într-o situație echivalând cu cea în care s-ar afla dacă cerințele [art. 6](#) alin. 1 din Convenție și ale art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Suciu Arama împotriva României*, nr. 25603/02, paragraful 36, 9 noiembrie 2006). Curtea nu ar putea accepta argumentele Guvernului în această privință, în măsura în care autoritățile sunt responsabile de faptul că prima reclamantă a fost privată de creanța menționată anterior și care nu adus niciun element care să dovedească imposibilitatea acesteia din urmă de a-și recupera creanța prin procedurile executării silite demarate datorită insolvabilității societăților debitoare. Ea constată, din contră, că Judecătoria București a considerat la 11 septembrie 2002 că societatea T.E.I. era solvabilă. În schimb, este de acord cu Guvernul în a concluziona că prima reclamantă nu a dovedit că a suferit un

prejudiciu material efectiv datorită neonorării obligației silite (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Gavrileanu împotriva României*, nr. 18037/02, paragraful 66, 22 februarie 2007).

În lumina celor de mai sus, Curtea estimează că poate aloca primei reclamante 340.000 euro cu titlu de prejudiciu material.

39. În plus, Curtea consideră că prima reclamantă a suferit un prejudiciu moral din cauza casării hotărârii judecătorești definitive din 5 decembrie 2001 de către Curtea Supremă de Justiție, pentru care suma de 3.500 euro reprezintă o reparație echitabilă.

B. Costuri și cheltuieli

40. Prima reclamantă nu a prezentat nicio cerere de restituire a costurilor și cheltuielilor suportate în fața instanțelor interne sau în fața Curții.

41. Prin urmare, Curtea decide să nu-i aloce nicio sumă cu acest titlu.

C. Majorări de întârziere

42. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința primei reclamante și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție datorită nerespectării principiului securității raporturilor juridice și art. 1 din Protocolul nr. 1 în privința primei reclamante;

3. hotărăște că nu trebuie examinate separat celelalte capete de cerere ale primei reclamante întemeiate pe art.6 alin. 1 din Convenție;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească primei reclamante, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, sumele următoare:

i. 340.000 euro (trei sute patruzeci mii euro) pentru prejudiciul material;

ii. 3.500 euro (trei mii cinci sute euro) pentru prejudiciul moral;

iii. orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit;

b) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 21 februarie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada,

grefier

